

Gestileerde treurnis

Theater - Hoe maak je diepe eenzaamheid voelbaar op scène? 'Hele dagen in de bomen' bespeelt de kunst van ritme en ruimte.

Hele dagen in de bomen.

Malpertuis

★★★★☆

Nog op 15 en 17 december en 20 en 21 januari in Tielt; op reis tot 23 februari.

Het theaterdoek is zo goed als dood in theater, maar vormgevers Steve Salembier en Charlotte Bouckaert bouwen er hier hun hele decor op. Scène per scène schuiven gordijnen het zicht open op steeds nieuwe settings. De acteurs zelf blijven lang verscholen in de coulissen. Je hoort hun stem, maar ziet enkel twee ijsberende benen, enkel een verlichte rug. Zonder gezicht zijn ze elk in hun hokje gevangen, als in een strip waarvan de kern buiten de kadertjes valt. Anonimiteit en versplintering bepalen het beeld.

De ontmoeting die zich ontvouwt, blijft nochtans vrij alledaags: een rijke moeder (Tania Van der Sanden) bezoekt na vijf jaar nog eens

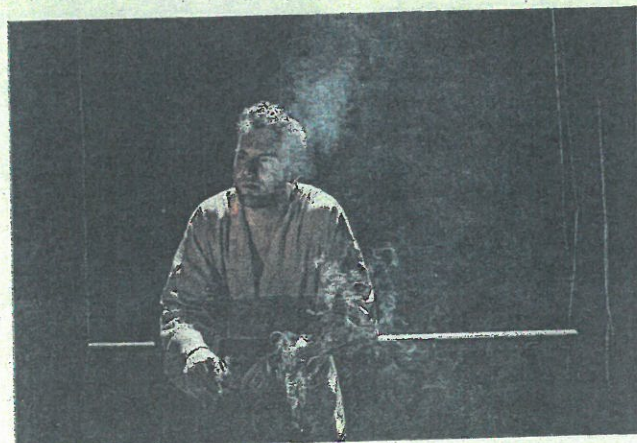
haar doelloze zoon (David Cantens), die in Parijs samenwoont met zijn vriendin (Karlijn Sileghem). Naar een novelle van Marguerite Duras praten ze over werk, choucroute, anekdotes van vroeger. Vooral Van der Sanden geeft daar karakter aan: als een lady op leeftijd wuift ze zelfs haar kinderen weg. Slechts af en toe slaat er in alle gebabbel even een valkuil open naar de emotionele afgrond onder deze figuren.

Steltloper

Het is die treurnis die Piet Arfeuille materialiseert in zijn regie. *Hele dagen in de bomen* lengt zich uit als een trage pendule, met als summum een diep geladen sterfscène. Beeld wordt tijd, bewegingen worden ritme. Sileghem die vecht met haar panty's als een liggende steltloper, Cantens die masturbeert voor een spiedende klant: stuk voor stuk zijn het filmische foto's die herinneren aan Arfeuilles zwijgzame stukken van enkele jaren geleden, en die zich nu verzoenen met zijn teksttheater.

Hele dagen in de bomen is het kristalheldere snijpunt van een heel oeuvre, strak en consequent als altijd. En ook een tikje droevig.

WOUTER HILLAERT

David Cantens: de doelloze zoon.. © Fred Debrock